Нещасний той, хто не зберіг
Завзятого юнацтва мрії,
Хто міцно тримати не міг
Огню збавенної надії!
І час нудний його життя
В нікчемній праці пропадає,
В очах байдужих почуття
Остання іскра дотліває.
Сердега бідний! чом не вмер
Малим хлоп'ям, як був щасливий,
Як черв безвір'я ще не жер
У серці полум'я бурхливе?
Хоч тяжко б ти тоді вмирав,
Життя шкодуючи принади,
Проте зневір'я,, б не зазнав,
Його жорстокості і зради...
А нині, бідний, смерть яка! —
Без жалю піп тебе сховає,
І, мов іронія гірка,
Та "вічна пам'ять" залунає.